

Být královským prokurátorem je tvrdý oříšek...

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Alex Drescher

LEONARDO
OSTRAVA

Alex Drescher

**S ČÍM KDO
SCHÁZÍ**

LEONARDO
OSTRAVA
2008

Alex Drescher

S ČÍM KDO SCHÁZÍ

Copyright © 2008 by Alex Drescher

Cover art © 2008 by Michael Whelan

via Agentur Schlück, GmbH

For Czech Edition © 2008 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-85951-52-3

ISBN PDF 978-80-85951-81-3 (84. publikace)

ISBN PDF pro čtečky 978-80-85951-82-0

ISBN ePub 978-80-85951-83-7

ISBN Mobi 978-80-85951-84-4

*Naděnce a Štěpánkovi – světlům v temnotách,
která mě vždy bezpečně dovedou domů,
mým rodičům
a také Čurdovi,
aby mu to náhodou nebylo líto.*

KOMU ČEST

Matyáš Přetrhlo dokončil veletoč na visuté hrazdě a s půlobratem doskočil na stupínek trčící z kůlu, který podpíral plátěné šapitó. Tam dole, kolem manéže, středu jeho uměleckého světa, sedělo několik desítek znuděně se tvářících diváků. Zatracení křupani, pomyslel si zlostně, kolik tady pro ně za ty roky vycedil krve, kolik riskoval, a oni? Nejenže nepustí ani chlup, oni jsou dokonce skoupí i na potlesk.

Vylezl po provazovém žebříku o pár metrů výš a bez zaváhání vstoupil na lano napjaté mezi stožáry cirkusového stanu. Tohle bylo jeho vrcholné číslo. Na světě jsou stovky provazochodců, ale jen desítka z nich je ochotna vkročit na lano, aniž by pod ním byla záchranná síť. Avšak jen on jediný se na to lano odvážil vstoupit i bez vyvažovací tyče. Nebylo v tom žádné kouzlo, žádná černá magie, jak prohlašovala závistivá konkurence, byla to jen otázka citu pro rovnováhu, se kterým se narodil. Chodit po laně bylo pro něj jako pro jiné chůze po rovné zemi. Někdy ale litoval, že se nenarodil obdarován něčím jiným, třeba hermelínovou kožešinou kolem krku, nebo alespoň velkostatkem.

Tanečním krokem došel nad střed manéže, uklonil se publiku a pak předvedl efektní sled hvězd, kotoulů a salt, až pod ním lano kmitalo jako tětíva.

Ze zdola zazněl vlašný potlesk několika diváků, kteří na okamžik zapoměli, že sem přišli hlavně kvůli té zcela odhalené krasojezdkyni z plakátu.

Matyáš Přetrhlo, jakkoliv geniální akrobat, je nezajímal. Byl jen vložkou mezi tanečnicí s hrozným, které zpod šifónových šatů prosvítalo kdecó, a krasojedkyní Esmeraldou, které bylo pro změnu vidět všechno.

Matyáš dospěl na konec lana a v očekávání bouřlivých ovací rozejpal paže a vypnul hrud'. Nic se nestalo.

Vztekle zavrčel a sešplhal dolů do pilinami vysypaného kruhu. Obloustlý principál jej soustrastně plácl přes rameno a poslal pryč.

„Velevážené publikum,“ zahlaholil bodře, jen co se za Matyášem zavřela opona, „toto byl úchvatný a nepřekonatelný akrobat Matyáš Přetrhlo. A nyní již přivítejte magicky přitažlivou, svůdnou a dráždivou Esmeraldu, princeznu z Východních stepí...“

A pak ticho vyprovázející Matyáše do zákulisí zaniklo v bouřlivém ryku nadšených diváků. To do manéže na vzpínajícím se vraníkovi vtančila nomádká princezna tak, jak ji bohové stvořili.

„Princezna,“ ucedil Matyáš sarkasticky a s gustem si odplivl do pilin. Znal tuhle holku od prvního dne, co ji principál vytáhl z chatrče uplácené ze slámy a kravinců a přiměl umýt se v potoce. I na koni ji museli naučit, protože uměla jen jedno, ale to ji zase na druhou stranu otčím naučil moc dobře... Jenomže tahle princezna za dva ubohé roky vydělala víc než on za deset a každý z Kněžegradu, kdo měl ještě trochu síly v poklopci, ji chtěl obtáhnout jak sváteční břitvu a nelitoval za tím účelem pustit groš. Co groš! Denáry – zlaté, kulaté a zvonivé...

Vztekle zamířil ke své maringotce, když tu mu zastoupil cestu vysoký a nepříjemně ramenatý muž s rukama jako lopaty. „Na slovíčko,“ pronesl ten cizinec chladným hlasem. „Musíme si promluvit.“

„Nemám čas,“ utrl se na něj Matyáš a pokusil se ho obejít.

„Tak si ho uděláš,“ odvětil ten muž příkře, chytil ho za rameno a přiměl pohlédnout mu do tváře.

Matyáš zpopelavěl. Tohohle chlápka znal. Znal jej dokonce víc, než mu bylo milé. Tohle byl Květoš Záhora, jeho včerejší zákazník.

Hlavou mu jako splašené letěly všechny možné i nemožné únikové plány. K tomuhle setkání totiž vůbec nemělo dojít. V noci měli sbalit šapitó a časně ráno zapřáhnout koně do maringotek a

vyrazit k nové štaci, jenomže principála zlákala vidina pěkných tržeb. Říkal, že by bylo škoda odjíždět, když je tu takovýhle fajnový publikum.

Dostal mě do průseru, chamtivec jeden, pomyslel si Matyáš nešťastně, protože se neživil jen jako akrobat, ale i jako švindlíř a až do dneška, dalo by se říci, jako velmi dobrý švindlíř. Bez problémů si v davu dokázal vyhlédnout tu největší kavku a navěsit jí na nos bulíky velké jako slon, takže se pak nechala ochotně oškubat a ještě tomu nadšeně tleskala. Stejně to udělal i s tímhle panáčkem, který se považoval za velkého kouzelníka a nechal si prodat několik „*zcela nezbytných propriet pro vyvolávání bytostí nezemských*“. On a jeho dva kumpáni za tu hromadu haraburdí zaplatili pár zlatek...

„Včera jsme ti zaplatili za Mužika šibeničního, za pokřín!“ pronesl Záhora výhruzně a jeho ruce sevřené v pěst začaly nepříjemně páchnout krchovem.

„Ano, ano,“ vyhrkl nervózně Matyáš, „vzpomínám si. Byl to ten nejkvalitnější kořen mandragory na sever od Bílých hor. Sám osobně jsem o půlnoci přibývajícího měsíce na šibeničním vrchu u města Kezónu zasadil kyjem smrtelnou ránu černému psovi, aby jej, zmítán křečemi, vytrhl ze země. Pak jsem ten mužský kořen zahalil do bílého plátna a denně omýval mlékem a vínem, skrýval ve stříbrem vykládané truhlici a oblékal do šatiček, abych utišil hněv astrální bytosti k bylině připoutané...“

Tázavě pohlédl do tváře zachmuřeného Květoše. „Nedodržel jsem snad v něčem přísné regule tajných učení?“

„Dodržel,“ odvětil souhlasně Květoš a jediným úderem do brady jej poslal k zemi. „Až na to, že jsi nám místo mandragory prodal obyčejný posed – brionii, oškrábanou do podoby mužička! A Kezón, milej zlatej, ten taky neexistuje...“

Matyáš si s mumláním mnul naraženou čelist. Bylo pro něj nepříjemným překvapením, kolik stoliček se mu najednou začalo povážlivě viklat. „To musí být nějaký omyl,“ pokusil se uchlácholit Květoše a vyhnout se další bolestivé konfrontaci. „Můžu dát krk na to, že to byla pravá mandragora...“

Květoš se ušklíbl. „Kdyby byla, nepřišel bych udělat tu, jak se říká, reklamaci, a dostat zpátky svoje peníze i s odškodněním...“

Jeho pravice opsala výmluvný oblouk a s hlasitým plesknutím přistála v dlani levé ruky.

„Jistě, jistě,“ drmolil Matyáš jako opřekot. „Mám ve voze nějaké úspory.“

Květoš zavrtěl hlavou. „Nemáš, tu tvoji kuču na kolečkách jsme už prohrabali. Nic jsme nenašli.“

Začalo jít do tuhého. Plán zabarikádovat se v maringotce a křičet o pomoc nevyšel. Matyáš kapituloval, třesoucími se prsty sáhl do kapsy a vytáhl z ní odřený váček. Podal mu jej.

„To je vše, co mám,“ pronesl rezignovaně.

Květoš váček potěžkal a schoval do záhradří. Pak přistoupil k ležícímu akrobatovi a zamyšleně pronesl: „Když už jsi chtěl dát krk na pravost toho kořene, tak tě vezmu za slovo...“

Než Matyáš dokázal cokoliv namítnout, přistálo mu na krku okované baganče a za praskotu obratlů jej umlčelo.

~ ~ ~

Zpoza maringotky vyšel druhý muž a zamyšleně se škrábal v řídnoucí čupřině. Chvilí se zdálo, že je z kejklřovy smrti v rozpacích, ale pak z vlasů vytáhl něco, co chvíli zkoumavě prohlížel a potom strčil do úst.

„Jdem?“ dotázal se Květoše, který si právě o trávu čistil zakrvácenou podrážku.

Ten jenom přikývl.

Jeho společník mávl rukou nad hlavou. To byl smluvený signál pro třetího, který z povzdálí hlídal čistotu ovzduší.

Byl nejvyšší čas vyrazit zpět do města. Noci už ubylo a příležitost k výdělku, ta mrška, na nikoho nepočká.

Nebožtík Přetrhlo totiž nebyl jediný, kdo měl dvě zaměstnání. I Květoš Záhora a jeho společníci – Lubor Lučina a Bartoloměj Putna, řečený Kobzol, na tom byli podobně. Nebyli totiž jen amatérskými kouzelníky, ale i kasaři, a protože při takové živnosti začíná pracovní doba po slunce západu a končí s rozbřeskem, měli už dnes kvůli Přetrhlovi pořádné zpoždění a přesčas nepřicházel v úvahu...

~ ~ ~

Když se jim podařilo hadry obalenou kotvu zachytit o hřeben střechy až na třetí pokus, začalo být Květošovi jasné, že dnes to nebude žádná procházka růžovým sadem. On ale na nějaká ta znamení nikdy nedal. Rozbitá zrcadla a černé kočky křížící cestu – to vše u něj dokázalo vyvolat maximálně úšklebek. Stejně nevěřil ani na příslovečnou zlodějskou smůlu, před kterou měl varovat sled špatných znamení. Proto se příliš nevzrušoval, ani když pod Luborovou nohou zaskřípělo uvolněné prkno, což probudilo pána domu. Když vám totiž ráno vržou kolena a pro bolest zad se nemůžete ani narovnat, je vám k ničemu celé to pochybné zlodějské štěstí a můžete se vykašlat i na smůlu. Jste prostě už moc staří na podobné skopičiny a je nejvyšší čas přestat se šplháním po střechách, s přeskakováním plotů a s honičkami se žandáry a rotvajlery. Konečně, věděli to už dávno a toto měla být jejich poslední akce.

Plán byl jednoduchý. Vlézt do domu, nakrást si, jít pryč a pak si až do smrti užívat. Měl jen jedinou chybu, a to Simeona Kolčavu, který měl lehké spaní. Ten starý lichvář a překupník neměl co vybíhat z ložnice a už vůbec neměl střílet na Kobzola. Ještě štěstí, že ta kuše nebyla opakovací a že měl tak mizernou mušku. Svědek je vždycky komplikace, ale úplně nejhorší je, když s tím svědkem předchozích pár let čile obchodujete.

Nic ale nebylo důležitější než to, co stálo uprostřed lichvářovy pracovny – masivní, hranatý trezor z černěné oceli žíhané pásy čistého stříbra, chráněný pantakly a kouzly reagujícími na násilné otevření. To byl cíl jejich výpravy a alfa a omega jejich počínání, protože uvnitř mělo být dost peněz na to, aby se všichni tři mohli poslat do starého železa.

Než Lubor Lučina vybalil nádobíčko a on kolem trezoru nakreslil pantakl, zapálil svíčky a povolal astrální síly k neutralizaci magické ochrany, bylo už něco ke druhé hodině ranní.

Někdy ke třetí hodině se mu vysmál i poslední evokovaný démon, který prohlásil, že s trezory mistra Nobilla, pověstného mága a alchymisty, nehodlá mít nic společného, a zmizel v chuchvalcích sirného dýmu. Netrvalo moc dlouho a Luborovi se o zrcadlově hladkou stěnu trezoru zlámal druhý diamantový vrták, koupený od

trpaslíků, aniž by tam po sobě zanechal jediný vryp. Někdy v té době pochopili, že jejich plán měl chyby dvě...

„Se na to můžu vysrat...“ zaklel Lučina vztekle, pak přiskočil ke svázanému Kolčavovi a začal ho mlátit hlava nehlava. „Ty zatracený zkurvysynu, ty šizuňku. Naval ty prachy, nebo tě umlátím...“

Bývaly časy, kdy by ho Květoš zarazil. Ty časy ale skončily, když se rozhodli jít do penze a naplánovali tuhle poslední akci. Pokud touží po klidném stáří v blahobytu, peníze Simeona Kolčavy budou potřebovat. Za téhle situace to byl Květoš, kdo Kolčavovi sundal boty a Kobzol zaběhl ke krbu pro rozpálený pohrabáč...

~ ~ ~

„Tak a je to,“ hlesl Lubor, otíraje si zakrvácené ruce do ubrusu. „Parchant jeden zatracený,“ ulevil si a úkosem pohlédl na k nepoznání zřízené lichvářovo tělo. Ovládl touhu na ně plivnout, nechtěl tady nechat jedinou stopu. Trvalo skoro do šírání, než Kolčava povolil a prozradil jim způsob, jak trezor otevřít. Bodaného, páleného a s řemeny taženými ze zad jej nakonec Lučina sprovedil ze světa svícem. Nebylo to rychlé a ani čisté a svícen pak připomínal bustu pohanského bůžka, ale stejně jej nechtěli odnést. Kolčavu nezachránilo ani prozrazení další skryše pod podlahou ve špiži, ale alespoň ukázal snahu.

Kobzolova tvář, zvrásněná stopami po neštovicích, zářila jako sluníčko. Flekaté, krátery poseté, ale stále sluníčko. „Jsme v balíku, jsme v balíku,“ jásal a oči mu plály nadšením. „V trezoru bylo patnáct tisíc denárů ve zlatě, štos trpasličích bankocetlí, tak dvě kila šmuků a tři prdele směnek vod lidí, co jim Kolčava půjčil na úrok.“

„Směnky tu nech,“ odvětil Květoš skloněný nad čtvercovým otvorem skryše ve spížrně. „Do báglu posbírej jen to, co půjde rychle střelit...“

Kobzol přikývl a vrátil směnky do otevřeného trezoru. Znal pravidla. Brali jen zlato, šperky a bankocetle. Žádné obrazy, sochy ani stříbrné přibory po babičce. Nic, co by šlo poznat a nic, co by muselo dlouho hledat kupce.

Květoš náhle vyjekl. Vzhlédl ke svým společníkům a v chvějících se dlaních vyzvedl ze skryše několik pergamenových svitků

navinutých na stříbrných cívkách. „Bohové,“ hlesl, když se začel do jejich názvů. Proti těmto manuskriptům byl jejich ohmataný grimoár, štípnutý nepozornému antikváři, jen dětskou hračkou. Je ale pravdou, že onehda podstoupený rituál končící symbolickým obětováním panny si užili všichni tři...

Jeho ústa bezhlesně opakovala názvy knih: „*Rukověť mágova*“, „*Úvod do umění nekromantického, aneb nekromantem v desíti lekcích*“ a „*Nekromutace a jiné velmistrovské operace Saturnské*“. Jak se u všech rohatých mohly u Kolčavy objevit takové skvosty? Vždyť to jsou manuskripty z dob před Velkou válkou!

Na okamžik se zamyslel. Za tohle mohou skončit na hranici, protože Inkvizice nikdy nespí, ale na druhou stranu, někteří lidé by za ty svitky byli ochotni dát hotové jmění. Určitě by proti tomu těch patnáct tisíc bylo jen bídným kapesným. Pak se do jednoho začel a blesklo mu hlavou, že se jim nabízejí i jiné možnosti, jak pohádkově zbohatnout. Neubránil se spokojenému zamlaskání.

Takhle horké zboží by tu správně měli nechat, ale rozhodl se, že protentokrát své zásady poruší. Konečně, vždyť je to naposledy...

~ ~ ~

Vyšetřovat vloupačky je jako sázka do loterie. Buď máte hromadu stop a pak to udělal nějaký holobradý mezulán bez záznamu a nebo nenajdete stopu ani jednu a pak je mezi podezřelými některé z es místní galérky, což znamená, že se budete prokousávat stohy výpovědí bohabojných sousedů, kteří mu budou dělat alibi.

Tahle vloupačka byla ale jiná. Nestává se totiž často, aby při ní došlo i na mord a to navíc na mord takhle brutální. Bylo to dokonce tak drsné, že jsem musel velitele biřiců požádat o vyčlenění mužů s pevnými nervy, aby nám zvracením nezničili stopy. Jenomže kromě mrtvého Simeona Kolčavy a dokořán otevřeného trezoru jsme jiné stopy nenašli.

Kolčavy, pravda, nebyla škoda, ten člověk měl rejstřík dlouhý jako noha, ale jeho svědectví by se mi nyní setsakra hodilo. Konečně, byl to on, kdo viděl pachatele. Nebýt ožívování mrtvých trestáno na hrdle, udělal bych to bez váhání...

„Pane,“ přerušil mé úvahy nesmělý hlas.

Pohlédl jsem na mladičkého, nedávno zverbovaného a lehce nazelenalého biřice, který viděl poprvé nejen mrtvolu, ale i živého S'ana, tedy mě.

Je až s podivem, jak lidé reagují na přítomnost kohokoliv z mého národa. Ač je to již sto let, co ke břehům Kněžegradského knížectví přiřazily štíhlé dračí lodě s'anských válečníků a osmdesát let od drtivé porážky, kterou jim uštedřila vojska knížete Boleslava zvaného Palcát, stále se najde dost lidí, kteří nám S'anům nemůžou přijít na jméno. Musím podotknout, že ač se jedná o záležitost, které se nestihl účastnit ani můj otec a já se o ni pouze učil ve škole, to že vypadám jinak než většina obyvatel, mě automaticky řadí mezi vousaté, nemyté, krvelačné a křídlatými helmami ozdobené nájezdníky, pijící krev a prznící nebohé panny. Já nedělám ani jedno, protože na krev nemám žaludek a na panny plat.

Jediné, co zbylo, je můj vzhled. Zatímco původní obyvatelstvo tvoří malí, podsadití, hnědoocí a hnědovlasí pořízci, já a mí soukmenovci jsme vysocí, bledí, černovlasí a s očima barvy pomněnek. Už to stačí některým lidem k tomu, aby nás podezřivali ze všeho špatného, co se v království stane, včetně chcípnutí jejich kozy.

Věnoval jsem mladíkovi milý úsměv. Med z něj stékal v hustých chuchvalcích, tak jsem byl sladký. Na první den služby úplně stačí setkání s mrtvolou. S protivným S'anem se setká příště. „Copak?“

„Pro... pro... prosím za prominutí, pane, ale jeho blahorodí mág Allen již dokončil ohledání a žádá si vaši přítomnosti.“

Ze všech sil jsem se snažil zachovat klid. Že si Allen žádá mé přítomnosti, musel ten hoch vyčíst z nějaké knížky, protože z vlastní hlavy to mít nemohl, ale oslovovat Allena jako blahorodí, z toho pukne smíchy i on, až se mu o tom zmíním.

I když je Allen nejlepším mágem v království a na Univerzitě dodnes skřípou zuby, že jsme jim ho přetáhli, moc jsem si od něj nesliboval. Měl totiž stopy hledat, ne je vyrábět. Ne, nejsem pesimista, ale tenhle dům byl udělán navlas stejně jako deset jiných za poslední dva roky a my nikdy nenašli nejen pachatele, ale ani jedinou stopu po nich. Pokaždé na nás čekali jen čistě udělaná kasa a hořekující obchodník, který nechápal, jak se k němu někdo dokázal

vloupat. Možná se ale na nás dnes přece jen usměje štěstí. Možná, že zloděj poprvé udělal chybu a možná, že nebyla jediná. Konečně, tentokrát musel vraždit, což znamená, že se něco muselo zvrtnout, ale i tak je těch „možná“ příliš mnoho.

„Tak co se děje?“ zeptal jsem se Allena, když jsem dorazil do lichvářovy pokladnice. Dál jsem se už nedostal, protože jsem zaregistroval, že u něj, nedaleko těla přikrytého zakrváceným prostěradlem, stojí malý drobný mužiček s lysinou neuvěřitelného lesku. Vida, vida, sám velký koroner Lucian Plch.

„Luciane, rád tě vidím,“ pozdravil jsem jej a podal mu ruku. „To už je let, co jsi chodil k mordům...“

Stisk měl pevný a upřímný. „Taky tě rád vidím Kloppe,“ odvětil. „To víš, tohle není nic pro asistenty a mí medikové jsou momentálně na kolokviu v Malestě.“

Chápavě jsem přikývl. „Tak, co pro mě máte?“

Allen Lucianovi pokynul. „Ty první.“

Lucian se ušklíbl. „Na celém těle jsou mnohočetné stopy násilí. Kompletní přehlídky všech myslitelných i nemyslitelných způsobů. Bodání, pálení, řezání. Dva stržené nehty, pod ostatními zapíchané jehly. Prsty na levé noze rozdrceny něčím těžkým. Ze zad mu táhli řemeny od lopatek až k hýždím. Kromě toho má zlomená žebra, pneumotorax a určitě i nějaké to poranění vnitřních orgánů. Předpokládám ledviny a natrženou slezinu, ale to ti potvrdím až po pitvě. No a pak hematomy, kam se podíváš.“

„Jaká byla příčina smrti?“

Nadzvedl cíp prostěradla a nechal mě pohlédnout na to, co zbylo z Kolčavova obličjeje. „Mnohočetné fraktury lebky, lícní kosti na kaši, čelist visí na kousku kůže. Mozek víc na podlaze než v mozkovně.“

„Čím ho utloukli, kladivem?“

Zavrtěl hlavou. „Byl to stříbrný svícen s masivním podstavcem.“

„A co máš ty?“ obrátil jsem se na Allena.

Ten jenom rozpačitě rozhodil rukama. „Nic. Prolezli jsme celý dům a nenašli jediný cizí otisk. Magické skenování taky bez úspěchu. Nikde ani špetka jakýchkoliv reziduí cizí aury, nebo alespoň emocí. To mučení tady všechno vymazalo. Našli jsme jen

pár škrábanců od kotvy na střeše a smazaný pantakl kolem trezoru, ale obrazec je tak nezřetelný, že nedokážeme analyzovat rukopis toho mága. Navíc je to prosté kasařské kouzlo, nic výjimečného a nic, co by si dokázalo poradit s touhle almarou,“ dodal ještě a poplácával ocelový bok Nobilla čtrnáct, trezoru, jehož cena by mi při pořízení zabránila do něj následujících tisíc let cokoliv uložit.

„Taky jsme ve spížirně našli tajnou schránku. Nevím, co v ní bylo, ale bylo to magicky aktivní, a to tak, že velmi. Zřejmě nějaký zakázaný artefakt. Pokud bych měl jeho sílu hodnotit na stupnici od jedné do deseti, tak ji odhaduji na dvě stě patnáct, nejméně...“

A sakra...

~ ~ ~

Naši debatu náhle přerušil dusot vojenských bot. Ty železné cvočky křápající do podlahy si nelze splést s ničím jiným. Odpověď na otázku, koho že sem čerti nesou, jsme zjistili vzápětí. Jaké překvapení! Stráž Justičního paláce a v jejím čele sám Nejvyšší královský soudce Ctibor Celina následovaný hrbatým sekretářem Radobojem Bezduchem.

Ve vzduchu se objevil neklamný pach problémů. Ctibor Celina má totiž k mé osobě asi stejně tolik výhrad, co já k té jeho. Zatímco on je ale příslušníkem staré a zásluhami ověřené šlechty a po právu se díky tomu narodil pro svůj úřad, já jsem v jeho očích jen odrbaným přistěhovalcem z jiné, méněcenné rasy, kterou měl král vykázat do rezervace, nebo rovnou vyhladit. Celou svojí duší nenávidí nás a vše, co reprezentujeme. Tedy i Úřad královského prokurátora. Abych byl ale spravedlivý, stejně ten starý, obtloustlý a olýsalý rasista nenávidí i elfy, trpaslíky, skřety a vůbec kohokoliv, kdo není lidského rodu. I toho posledního sodomitu má raději, pokud je to samozřejmě člověk. A pokud má erb, pozemky a peníze, pak jsou jeho záliby jen lehce excentrické.

„Jistě, jistě,“ začal svým typickým, nepříjemně skřípavým hlasem, „Klopp Yggredd, kdo jiný, že?“ Naše úklony, věnované spíše jeho stavu než osobě, ani nevzal na vědomí. „To je na tom váš šéf tak špatně, že musel poslat zrovna vás?“

Tomu se dokázal zasmát jen ten vlezdoprdelka Bezduch. Mně to tak směšné nepřipadalo a strážným to pro změnu nedošlo. Nedovolil jsem si ani ušklíbnout, natož něco brutálnějšího. Celý život ten zmetek totiž jen čeká na záminku, aby mohl S'any vyhnat z Kněžegradu, nebo se nás jinak zbavit, a já nechci skončit v sirných dolech ani vypustit duši čtvrcený, nebo trhaný koňmi.

„Co vás přivádí, Milosti?“ zeptal jsem se jej klidným hlasem, ačkoliv v mé fantazii již zmíral v záplavě vlastní krve.

„Copak by mě přivádělo, Kloppe, povinnosti,“ odušil rozšafně, ale beze stop po bodrosti. „Jenom povinnosti.“ Netrpělivě kývl na sekretáře a ten mi předal svitek pergamenu opatřený pečeti Nejvyššího královského soudu. „Mám zde příkaz k zabavení důležitých listin, podepsaný tou nejkompetentnější osobou.“

Na mé tázavě zvednuté obočí dodal: „Mnou samozřejmě, jak jinak,“ a samolibě se přitom pouсмál.

„Jakých listin?“

Úsměv mu z tváře zmizel rychlostí blesku. „To vás, Kloppe, nemusí zajímat. Já se nemusím zpovídat vám a vy nemáte právo vyslýchat mě. Pokud jste se už rozhodl usadit v tomto civilizovaném koutku světa, očekával bych, že se začleníte do zdejší společnosti a pochopíte, kde je vaše místo. Svět je jednoduchý, Kloppe Yggredde, jedni rozkazují, druzí poslouchají.“

Po těch slovech mi už dvacet let v sirných dolech připadalo jen jako nepatrná komplikace. Silou vůle jsem se snažil počítat do deseti, pak dvaceti a nakonec kam až to šlo. Vztek mnou lomcoval a nebýt Allenovy ruky na mé paži, která mě vrátila do reality, prohodil bych ho oknem i s tím hrbatým Bezduchem v tandemu.

Velitel stráže mé rozpoložení odhadl takřka okamžitě a na jeho diskrétní povel se mezi mě a Celinu postavila pětice výrazně nervózních vojáků. Ne, že bych si z těch kašpárků s rezavými meči něco dělal, ale znáte to – koptěte do bezbranného štěňátka...

Soudce Celina nahlédl do nitra trezoru a se spokojeným úsměvem odtud vytáhl hromádku směnek, které jsme ještě nestačili zapsat do protokolu. Zručně je prolístoval a několik z nich dal stranou. Moc dobře jsem nerozuměl tomu, co si přitom mumlal, snad jen: „... á, bratranec Božej...“

„V zájmu Koruny tyto směnky zabavuji,“ oznámil mi, když zbývající směnky nedbalým pohybem vhodil zpět do trezoru.

„Budu protestovat,“ namítl jsem. „Odnášíte z místa činu důkazy. To je nepřipustné.“

„Houby důkazy,“ zavrčel Celina a vybrané směnky schoval do kapsy. Z jeho pohledu číselo pohrdání. „Samozřejmě, že si můžete stěžovat, ale o vaši stížnosti budu stejně rozhodovat já. Víte, stala se taková trapná chyba v zákoně... Zvažte sám, zda si za těchto okolností nebudete jen zblůhdarma třepit jazyk.“

Výraz jeho obličeje se mi vpálil do mozku jako rozžhavený spár. Zmetek jeden! Bylo mi jasné, že některým lidem v Kněžegradu Kolčavova smrt jen prospěla. Třeba těm, co by mu museli vrátit vypůjčené peníze. Ani na okamžik jsem nepochyboval, co to bylo za směnky. Na některých bude jméno Celiny, na jiných jeho přátel a na zbytku jeho protivníků, které takhle bude mít pěkně v hrsti.

I kdybych si stěžoval u krále a on nakrásně Celinovi přikázal směnky vrátit, pochybuji, že by vrátil ty samé. V lantrosské věznici je spousta padělatelů, kteří dokáží vyrobit hezkou směnku na mnohem menší sumu a třeba i na úplně jiné jméno. Pokud jim samozřejmě slíbíte propuštění...

~ ~ ~

Noc byla temná a měsíc s hvězdami se skrývaly za hustými mračny napitými vodou. Bylo jen otázkou času, než začne pršet, ale zemi by to po dlouhém a suchém létě jenom prospělo. Možná to bylo blížícím se deštěm, možná tím, že bylo už ke třetí hodině ranní, ale na ulicích nebylo ani živáčka. Naopak pár mrtvých se tu našlo, protože v Močidolech nebyla nikdy nouze o nůž v zádech a navíc tu už dva měsíce zuřila divoká válka gangů.

Tato čtvrt', kam se biřicové báli i jen vstoupit, natož požadovat výpalné, a kde byli bezradní i jinak nesmlouvaví berní úředníci, byla svět sám pro sebe, s drsnými a jednoduchými pravidly, kde platil jen jeden zákon – zákon silnějšího. Tady, ve změti úzkých uliček a polorozpadlých činžovních barabizen, žil ten pravý a nefalšovaný odpad společnosti. Zloději, děvky, pasáci, nájemní mordýři, zkrachovanci všeho druhu, lidé ukryvající se před zákonem, věřiteli,

nebo celým světem. Pro většinu z nich to byla poslední štace. Odtud se už odcházel jen na věčnost a to většinou záhy a nečekaně.

Trvalo jim dlouho, než se doplížili k tomu, co se kdysi s pýchou nazývalo obecním hřbitovem. Vysoká kamenná zeď v průběhu let skončila v základech jiných domů a náhradou za ni sem lidé nosili to, co už doma nepotřebovali. Nyní mrtvé od živých odděloval jen val haraburdí, do kterého byly tu a tam zaraženy kůly neuměle ozdobené ochrannými symboly. Dostat sem kněze nebo exorcistu bylo zhora nemožné a nikdo se tudíž ani nenamáhal nebožtíky rozdělovat na bohobojné, hříšníky a sebevrahy. Tady se vždy pohřbívalo na první lepší plac, který byl po ruce a když hrobník dostal láhev pálenky, vy jste dostali hrobku po někom, kdo se už nemohl bránit. Svíčky, věčné lampy, květiny? Tady rozhodně ne. Tady se za tmavých nocí ztrácely i mrtvolky.

Najít v té chaotické změti mohl a mohylek tu správnou zabralo skoro hodinu. Nakonec Květoš pískl na společníky a přivolal je k jednomu zřetelně čerstvému rovu, do kterého někdo místo náhrobku zapíchl klacek ozdobený potrhanou komediantskou čepicí.

„Počítám tak metr,“ zašeptal zamyšleně hledě střídavě na své ruce, hrob a lopatu.

Ani Luborovi se do práce moc nechtělo, ale tohle zavánělo sázkou. „Spíš tři čtvrtě,“ namítl tak, aby Květoš postřehl výzvu.

Postřehl. „Kolik?“ zněla jeho otázka.

Lubor se zamyslel a pak odvětil: „Dva stříbrné.“

„Platí.“

Bartoloměj Putna jim to jako svědek rozsekl a pak se dali do kopání. Nakonec nevyhrál nikdo, protože tohle byl ten nejlacinější funus v hrobníkově ceníku a tělo neleželo ani dvacet čísel hluboko.

„Ty jo,“ hlesl Květoš, když to zjistil, „ještě že ho nevodtáhla psiska...“

Tělo bylo zabaleno do něčeho, co mohl být rubáš stejně jako starý ubrus.

„Je to on,“ zasyčel spokojeně Lučina, když očistil nebožtíkovu tvář od hlíny.

A měl pravdu, byl to on – Matyáš Přetrhlo. Popelavě šedý, se stopami krve kolem úst, ale stále ještě k poznání.

Pak se obrátil na Květoše: „Seš si fakt jistej, že to bude fungovat?“

Ten přikývl. „Jasně, že jo. Ono by to fungovalo na každého, ale my potřebujem nebožtíka, který byl za života mrštněj jak opice, a víš o někom jiném?“

„Ne,“ připustil Lučina.

„Počítám, že mrtvolu kradem poprvý,“ utrousil na to Kobzol, opírající se nedbale o lopatu.

~ ~ ~

Květoš Záhora naposledy zkontroloval pentagram nakreslený posvěcenou křídou na podlaze. Každá čára byla jako podle pravítka a všechny symboly a jména géniů do posledního detailu odpovídaly manuskriptu. Do každého vrcholu křídové hvězdy umístil tlustou voskovici zdobenou tajnými symboly. Světlo mihotavých plamenů bylo slabé a mdlé a všem dodávalo nezdravou barvu v obličejí. Kromě kejklířovy mrtvolky, ležící uvnitř pentagramu, která ji měla sama od sebe. Bylo poznat, že ty svíce byly z výprodeje, protože čadily, prskaly a do vzduchu se z nich šířil neklamný pach myšiny. Co taky ale čekat, když stály jen tři měďáky za kopu.

Teď už to bylo jen na Květošovi. Jeho společníci se odebrali do sednice o patro výše, kde se hodlali nalévat pivem. Když na to Květoš pomyslel, chutí se mu uzloval jazyk. On nemohl, už sedm dnů držel půst. Žádný alkohol, maso a ženský. Jen meditace a koupele. V životě se tolikrát nemyl.

Dokonce ještě před chvílí ležel v rituální lázni a pak se zahalil do černé splývavé řízy, jak mu ukládal manuskript.

Nebyl ale jediný, kdo se dnes koupal. Očistou prošel i nebožtík Přetrhlo, ale ten si ji moc neužil. Hlavní bylo, že se z něj sedřela všecka špína a mohl se pomalovat těmi divnými klikyháky.

Ještě jednou Květoš Záhora vše přelétl pohledem a pak zašeptal: „Fajn, můžeme začít...“

~ ~ ~

Byla za ním teprve třetina velké operace a on už byl se silami téměř na dně. Pot mu čůrkem stékal po zádech a po vlasech do očí a on se

přítom nesměl otřít. Manuskript operatérovi nedovoloval, pod hrozbou osudu horšího než smrt, ani prosté přejetí dlaní po čele. Květoš věděl, že se podobná formulace užívá u mladých dívek, a o to více se tomu snažil vyhnout.

A tak chvějící se pravicí kreslil ve vzduchu další a další symboly a vzýval síly, jejichž podstatu ani nechápal.

Podle rukopisu byla tato část nejtěžší, protože kladla největší nároky na schopnosti samotného kouzelníka. Až do této chvíle byla totiž celá magická operace dotována z vlastních sil operátéra a jím užívaných artefaktů. A těmi Květoš zrovna neoplýval. Vlastně měl jen starý otlučený roh baziliška a kousek horského křišťálu, který mu ale pro nekromantii nebyl právě moc platný.

Konečně dospěl do fáze dvě, kdy měl přivolat pomocníky. To bylo riskantní, protože se nejednalo o evokační rituál, kdy se cizí bytosti přilákají a ovládnou, ale o invokaci, kde záleží pouze na přivolaných bytostech, zda vyhoví operatérovi prosbám.

Když do ohně, planoucího na vrcholu malého oltáře, vrazil jeden po druhém zástupce prvků hmotného světa, sklepní prostory domu začaly sršet energií a neuvěřitelnou mocí. Bylo to právě rituální zničení stavebních prvků světa, které sem přilákalo obyvatele nehmotných astrálních sfér, lačné po všem, co symbolizuje život. Pět prvků, pět vrcholů pentagramu. Se zničením prvku kovu, zlatého medailonu, získaly plameny voskovic děsivě nazelenalý odstín. Pokud by v předchozí fázi mohlo přerušení rituálu s sebou nést nějaké nepříznivé následky, nyní by se jednalo o následky vpravdě zdrcující. Nezachránilo by jej ani to, že stál uprostřed ochrannými znaky přeplněného kruhu z posvěcené soli. Nyní by již nezemřel, ale byl by navěky uvržen do otroctví sil, které pošetile vyvolal.

Náhle pocítil, že zde již není sám. Jeho volání vyslyšeli první hosté. Věděl, že na ně nesmí pohlédnout, a tak dál drmolil magické formule v neznámém jazyce, vyvolával, vzýval, mámil, lísal se a přesvědčoval. Doslova každým pórem těla cítil, že jeho slova nalézají odezvu u těch věčně hladových bytostí. Odezvu tak silnou a tak děsivou. Nyní se již astrální sféra kolem něj doslova hemžila tvory, kteří nikdy neměli lidské jméno.

Jejich napjaté očekávání bylo téměř hmatatelné. Jako by slyšel jejich zvědavé: „Co nám přinesl? Čím nás pohostí?“

Jedním tahem obkroužil ostřím rituálního nože hrdlo malému kúzleti, jež leželo svázané na oltáři. Když jeho krev začala se syčením kanout na rozžhavené uhlíky, bytosti nadšeně vstřebávaly poskytnutý dar života.

Nikdy by nevěřil, že to je možné, ale když bezvládnou mrtvolku vhodil do plamenů, takřka v jediném okamžiku zmizela beze stopy. Žádný smrad, pálení a škvareň, nic.

Přišel čas předložit mocným bytostem přání. Bezchybně odrecitoval patřičnou pasáž textu a bytosti svolily.

Věděl, že na to jedno malé kúzle nebude stačit a že bude muset zaplatit mnohem, mnohem více. Nebyl na sebe pyšný, to opravdu ne, ale pokud neměl být po smrti odveden těmito bytostmi k věčné službě, musel za sebe sehnat nějakou náhradu. Zástupnou obět', jak tomu eufemisticky říkal rukopis. A tak za stříbrňák koupil nemluvně, jehož matka dávala přednost šťávě z makovic a nic jiného ji už nezajímalo.

Nikdy nebude nikomu vyprávět, co s ním musel udělat, ale když skončil, bytosti jeho přání splnily. Udělaly to jakoby mimoděk, potěšené tak velkolepým darem. Proti tomu, co udělal on, bylo prolomení bariéry mezi životem a smrtí, které po nich požadoval, jen maličkostí.

Krátce předtím, než Květoš Záhora únavou ztratil vědomí, bytosti odešly. A tak si vlastně nikdo ani nevšiml, že se dětskou krví potřísněné tělo Matyáše Přetrhla pohnulo...

~ ~ ~

Zamyšleně jsem pohlédl na zelený trávník hluboko pode mnou a nevěřicně zavrtěl hlavou. Mohlo to být dobrých osm metrů. Odtud, ze střechy honosně vyhlížející vily, to vypadalo ještě nepravděpodobněji. Zloděj vylezl na plot a odtud se jediným skokem přenesl sem, kde stojím. Osm metrů dlouhý skok z místa! Zhola nemožné, ale bylo tomu tak. Na plotě, který byl sám vysoký přes tři metry, jsme totiž našli několik otisků zablácených bot. Na trávníku před vilou, kde se mimochodem prohánělo šest hladových dobrmanů,

však žádné další stopy nebyly, byť byla hlína po dešti vlhká, a tak jsem musel vzít žebřík a vylézt na střechu. Tam jsem je našel – stejně výrazné otisky bot mířící ke světlíku, kudy se zloděj dostal dovnitř. Takže tu máme skokana světového formátu a už mi zbývá jen zjistit, jak se jmenuje...

Pomalou a opatrně jsem došel až ke světlíku. Jasně červené, pálené tašky mi pod nohama skřípavě protestovaly. Něco takového by v noci muselo být slyšet na míle daleko, stejně jako štěkání psů. Jenomže podle sousedů tady v noci panovalo ticho, nikdo nic neslyšel a neviděl.

Nahnul jsem se nad světlík. „Tak kolik?“

„Nic moc, pane,“ ozval se mág, jehož hlava vykoukla z malého okénka na dně světlíku. „Okno má píd' našir' a dvě na výšku, tímhle by se stěží protáhlo dítě.“

„Jenomže on to dokázal,“ oponoval jsem mu nevrle. „Zkuste se tam poohlédnout. Přece tam musí být nějaké stopy. Musel se přece o něco otřít...“

Ze střechy jsem slezl stejnou cestou, jakou jsem se na ni dostal. Okénko ve světlíku jsem pokoušet nehodlal.

Sotva jsem byl zpátky na pevné zemi, už se na střechu hrnuli dva asistenti, aby zakonzervovali stopy, které jsem tam objevil.

„Jak to myslíte, že jsem to udělal sám?“ ozval se najednou za mnou nepříjemně vysoký hlas. „Já jsem vážený obchodník a nemám zapotřebí dělat nějaké podvody!“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ odvětil někdo chlácholivě, „ale musíte pochopit, že okolnosti této pojistné události jsou přinejmenším podivné...“

Tomu říkám rychlost. Ještě jsme neskončili s ohledáním a už tu dorazil zástupce pojišťovny. Ale nebylo se čemu divit. Posledních pár dní, přesněji nocí, vyburcovalo Loudovu pojišťovnu do stavu afektované nepřičetnosti.

Pomalou a docela neochotně jsem došel k hádající se dvojici. Majitelem domu byl Hostislav Křupa, obchodník s koňmi, který se díky několika válečným tažením vypracoval z prostého handlíře na dvorního dodavatele. Nevím, jestli měl nebo neměl zapotřebí dělat nějaké pojistné podvody, ale kdyby měl, určitě by je nepáchal takhle

pitomě. Nepravděpodobný skok na střechu domu, prolezení oknem, kterým nelze prolézt, otevření trezoru beze stopy násilí a to vše za blahé nevědomosti domácího osazenstva a hlídacích psů. A to jsem vynechal magickou ochranu, zde dokonce aktivní, která byla schopna nenechavce proměnit v ohořelou anatomickou pomůcku. Byla to taková sbírka nepravděpodobností, že jen naprostý blázen by vyplatil pojistku.

Jenomže tohle nebyl první případ. Podobných vloupání už mám na stole pět.

Konečně si mě všimli. Vzteky rudý Hostislav mi až příliš energicky podal právě dokončený soupis odcizených věcí. Pomalu jsem přešel ten dlouhý seznam chybějících cenností a pak se zarazil. Dvacet zlatých cihel? Kolik že váží jedna? Když jsem k tomu připočetl ještě šperky, vyšlo mi, že je toho na jednoho zloděje nějak moc. Nedůvěře pojišťovacích vyšetřovatelů jsem se už vůbec nedivil.

„Doufám, že toho grázla už konečně chytíte!“ vřiskl si i na mě. „V naší čtvrti je to už potřetí...“

Co jsem mu na to měl říct? Že se s tím svým vřiskáním může postavit do fronty a počkat až na něj dojde řada? Moc bych se nemýlil. Mezi okradenými už byl dokonce i sám velevznešený Ctibor Celina. I toho vybrali jak mladé a podle toho, co naspílal do protokolu, mu museli vzít nejméně půlku královského pokladu. Bohužel tím padla má jediná konspirativní teorie o klíce Kolčavových dlužníků v čele s krvelačným Celinou. Pravda, byla to trochu divoká vyšetřovací verze, ale jsou situace, kdy je S'an vděčen i za ni.

~ ~ ~

Když pro něj přišli do sklepa, pochopil, že už je opět čas vyrazit. Protože mu řekli, že tak to má být, nevzpíral se, i když právě ulovil tučnou a lákavě vonící kysu a chystal se jí nasytit. Hlad, který mu svíral útroby, byl palčivý, tak palčivý. Ale kromě něj necítil nic, jen prázdnotu. Byl jako nepopsaná kniha. Nevěděl nic a jen mlhavě si vzpomínal na okamžiky, které předcházely jeho zrození. Byly to jen

šedé a splývající střípky plné podivných událostí, neznámých tváří a zvláštních zvuků.

Bylo to stejné jako minule, předminule a ještě dřív, co si pamatoval. Jediným, plynulým skokem překonal vysokou zeď a umlčel ta strachem kňučící psiska. Musela na něm vidět, že šílí hlady, a tak se mu ta stvoření plná horké krve a vábivě vonícího masa klidila z cesty. Přeskočil z plotu až na střechu domu a přeběhl k tmavé hlubině světlíku. Už jej to začínalo nudit. Když měkce doskočil na jeho dno, prostrčil dlaň pootevřeným okénkem a přál si být nehmotný jako dým. Svět se s ním nakrátko zatočil a ztratil své pevné obrysy. Když se vše vrátilo do normálu, stál v prostorné lázni, zády opřený o zeď. Dokázal to. Jako obvykle, pomyslel si. Byl dobrý a vždycky věděl, že je lepší než oni. Vždycky? A kdo byli ti oni, blesklo mu vzápětí hlavou.

Nebyl problém najít trezor, truhlici s penězi a ani spícího pána domu. Pak mu stačilo pošeptat ta správná slova, on se zvedl z lůžka a s nepřítomným pohledem, poslušný jako loutka, šel otevřít trezor a dokonce sám pomáhal do vaků ukládat cennosti. Dnes byl vydařený lov. Zlata bylo v pytlích více než obvykle a on věděl, že jeho páni budou spokojeni. Nic jim totiž nedělalo takovou radost, jako zvonění zlatých mincí. Zkusmo hrábl do vaku a zaposlouchal se do čistého zvonivého tónu. Nechápatě zavrtěl hlavou. Nic mu to neříkalo.

Pak zjistil, že jeho počínání probudilo tu ženu. Tu, která ležela na lůžku vedle toho vypaseného obchodníka. Chvilí na něj zírala vytřeštěnými zraky, ale stačilo, aby promluvil a i ona upadla do transu. Bylo dobře, že to umí, taková vlastnost se hodí.

Zatímco se tlouštík trhanými pohyby ožebračoval, on přistoupil k té ženě. Něco jej na ní zaujalo. Co to bylo? Chvilí si myslel, že by to mohla být její krása nebo barva očí, ale takové věci jej nechávaly chladným. Pak si to uvědomil. To, co jej zaujalo, byla lehce pulzující žilka na jejím krku.

Najednou mu útroby sevřel nový záchvat hladu. Dlouho se nerozhodoval, ale nakonec to byla ona sama, kdo mu nabídl hrdlo k vášnivému polibku.

~ ~ ~

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Tak náhle si uvědomil, že se jmenuje Matyáš. Vzpomněl si i na příjmení, ale zavrhl je jako nepotřebné. Vždyť označuje příslušnost k nějaké rodině a on žádnou nemá. Nikdy ji neměl. Navíc, nebylo to příjmení, kterým by se zrovna mohl pyšnit.

To poznání přišlo stejně lehce, jako když se rozhrne závoj. Najednou si vzpomněl na svoji kariéru a na to, jak marnil svůj talent před těmi venkovskými balíky, jak se před nimi ponižoval. Vybavil si i ty nejbanálnější maličkosti. Všechno se mu vrátilo a k tomu přibýlo i mnoho nového. Pochopil, že se změnil. Zemřel, ale současně získal moc a neuvěřitelné schopnosti. Necítil už sice v sobě ten žár života, co dřív a neslyšel ani tlukot vlastního srdce, ale to byla jen skromná oběť výměnou za dary, kterých se mu dostalo. Měl by cítit vděčnost ke svému pánu a stvořiteli, neboť to on jej takto obdaroval, ale nedokázal to. Nemůže přece cítit vděk k někomu, kdo jej zabil. Vždyť jeho tvář byla to poslední, co viděl...

Donesl jim ten balík cenností a nechal se poslušně zavřít do cely. Omámení nabytým bohatstvím si nevšimli, že se změnil. Nepostřehli, že už není tak bledý a v jeho pohybech je nyní síla a energie. Byl živý víc než kdy předtím. Nebyl to sice jeho život, ale hlavně že tam byl. Zase mu seschlými žilami proudila životodárná krev a sytila věčně hladové tkáně. To s jejím příchodem se na vše rozpomněl. A díky ní se jednou dokáže i pomstít svým vrahům.

Vtom si povšiml, že jej někdo kontroluje špehýrkou ve dveřích. Netrvalo dlouho a hlídač zase odešel. Jak snadno se nechal ošálit tou nehybnou, jako by zhroucenou mrtvolou, ale byl to jen klam.

Pak k němu znenadání dolehly zvědavé dotazy právě se probouzejících potomků. Byl ale příliš dokonalý na to, aby mu mohli být příbuznými, nazval je tedy služebníky, svými následovníky. Byli rádi. Pak se jej zeptali na jméno. Uctivě. Tak, jak to má být. Zamyslel se a pak k nim vyslal: „*Říkejte mi Mistr Mateus.*“

~ ~ ~

„A... a... ani t... ta... tam nechod'te, pane,“ blekotal jako plátno bílý biřic s drátěnou košilí ušpiněnou vlastními zvrátky. „Je to strašné, strašné.“ Pak si třesoucícma se rukama zakryl tvář a rozvzlykal se.

Tohle se mi přestávalo líbit. Nejprve mě hned ráno pošlou do domu Vsenimíra Myrtuse, jednoho z nejbohatších obchodníků s obilím, s tím, že tam asi došlo k dalšímu vloupání. A když jsem do sebe nalil hrnek vroucího jahodníku a v poklusu vyrazil z kanclu, odchytil mě další posel s výzvou, ať spěchám (jako bych to nedělal) a že Inkvizice je už také na cestě. No, a aby toho nebylo málo, před honosným sídlem Myrtusova rodu na mě čekal oddíl městských biřiců, pohybující se na hranici nervového zhroucení. Co se tady ksakru děje?!

Zrovna jsem zpovídal jejich velitele, když konečně dorazila i Inkvizice. „Jménem Církve, ustupte!“ ozval se za mými zády pánovitý hlas nepřipouštějící odpor. Tak se tu slézáme, jak ti švábi na pivo, pomyslel jsem si s povzdechem a otočil se k příchozím.

Dvojice inkvizitorů, s rukama ukrytýma v širokých rukávech černých kuten a s tvářemi zastíněnými kápěmi, mě nijak nezaujala. Jen zablýsknutí v očích je usvědčilo z toho, že mě poznali, zařadili a předem uznali vinným. Ano, jsem potenciální nebezpečí, odpadlík a stvůra z pekla rodem, ale s tím už asi nic nenadělám. Říkají nám i hůře, ale proč si pamatovat každou hloupost, kterou nějaký pitomec vypustí z úst.

Inkvizice je i pro S'ana v královských službách hodně nebezpečný spolek. Jako vzteklý ohař pátrá po těch sebemenších známkách odpadlictví, černé magie, nadpřirozenu a vůbec po všem, co kdysi dávno způsobilo utrpení Velké války. Lidstvo tehdy málem zahynulo v děsivém bratrovražděném boji každého s každým, kde se užívalo vše, od kamenů a klacků až po děsivé výtvarné vědy a magie ničící celá města. Jenom proto je na zemi stále tolik stvůr. Všichni ti vlkodlaci, strigy, vampýři, fexti, zombie, ghoulové a ostatní obludy jsou produkty té strašlivé války. Země je tak prosycená magií, že bude trvat ještě tisíce let, než se to dá zase do pořádku. Jestli vůbec, a tak mají tito hoši v černém stále dost práce. No a nesmím zapomenout na S'any, elfy, skřety a jinou nelidskou chamrad'...

Překvapení ale nebrala konce. Inkvizitoři nedorazili sami a ti dva, co přišli s nimi, byli úplně jiná sorta. Ona existuje Inkvizice a INKVIZICE a když je to opravdu hodně špatné, pak jsou povoláni

Lovci. Kdo jsou tihle hoši, to nikdo neví, ale jsou prý skoro tak dobří jako Strážci z Citadely. Na rozdíl od nich jsou ale školeni výlučně pro boj s magickými stvůrami. Nelze si je s nikým splést – antracitově černé oblečení, tvář skrytá za zrcadlovou maskou, oválný štít s ochrannými znaky a středovým puklím z čistého stříbra. O jejich mečích vím, že jim je na zakázku vyrábějí trpasličí ze zvláštní slitiny stříbra a meteorického železa. Prý dokáží hravě rozetnout i baziliškovy prsní šupiny a od těch, jak jsem byl svědkem, se odrazila i střela vypálená z balisty.

Pozdravil jsem je mírnou, zdvořilostní úklonou a dostalo se mi takřka stejné odpovědi. Opravdu jen takřka – jejich hlavy totiž klesly jen tolik, aby nebyli nařčeni z hulvátství.

„Byli jsme povoláni pro podezření z použití zakázané magie,“ oznámil mi do kutny zahalený inkvizitor povýšeně.

„Já zase kvůli podezření z vloupání,“ odvětil jsem. „Evidentně tu jsme, protože někdo nevěděl, co dělat.“

Na to neměli co říci.

„Tak fajn, pánové,“ pronesl jsem po chvílce mlčení. „Uvnitř se něco stalo a musíme zjistit co. Pak se můžeme klidně poprat o příslušnost.“

Místo odpovědi Lovci tasili zbraně a bratři inkvizitoři začali k mému údivu splétat ochranné kouzlo před mocnostmi temnot. Podcenil jsem je, i oni patřili mezi elitu.

Dalších slov nebylo potřeba, a tak jsem pomalu a opatrně vstoupil do příšeří panujícího v nezvykle ztichlém domě. S každým dalším krokem po dlažbě z růžového mramoru ve mně sílil pocit, že tu není něco v pořádku.

Pak jsem to konečně uviděl a krve by se ve mně nedořezal. Úplně ale stačilo, že se někdo u jiných dořezal. Nebo dořezali, protože tohle by jeden člověk nemohl dokázat. Jemná mozaika z dílny nějakého mistra, zdobící podlahu, se najednou ztratila pod sytě rudým škraloupem zasychající krve a púltuctem těl, ve kterých jsem jen ztěží, podle zbytků uniforem, poznal městské biřice. I draze vyhlížející fresky na zdech byly poničeny hlubokými škrábanci a skvrnami sedlé krve, někdy v obrysech připomínajících lidskou postavu. Tohle nebyl boj, ale masakr. Podobné obrázky na

náborových plakátech neuvidíte a jestli se to rozkřikne mezi lidmi, konšelé budou muset sáhnout hodně hluboko do truhlic, jinak tu práci po těchto nešťastnících sotva někdo vezme...

Inkvizitor po mé levici nespokojeně zavěťřil.

Věnoval jsem mu zkoumavý pohled. Byl to takový ten nanicovatý mužíček. Nic moc vysoký, spíše drobný, věčně nahrbený a s očima jako dva řeřavé uhlíky.

„Cítím tu mrtvoly,“ zachrčel v odpověď na mou nevyslovenou otázku. Podle těch nepřičetných očí se právě dostával do transu.

Problém byl, že zatímco on mrtvoly cítil, já je i viděl a to hned před sebou a ani jsem nemusel upadat do extatických stavů vylučujících přičetnost.

„Tyhle nemyslím,“ pronesl po chvíli sípavě inkvizitor, znechuceně pohlížející na změřtěl s polámanými údy a rozdrcenými hrudníky. Ať se propadnu, jestli ten hajzlík nebude telepat, nebo alespoň empatik.

Inkvizitor se zatvářil hodně dotčeně. Aha, takže je telepat. Věnoval jsem mu vítěznou myšlenku a vysloužil si tak pohled plný znechucení.

Aby zachránil situaci, jeho kolega dodal smířlivě na vysvětlenou: „Bratr Hořej dokáže vycítit nemrtvé. Pokud řekl, že je cítí, pak tu byli, nebo možná ještě jsou...“

Bylo načase se tu porozhlédnout. Podle toho, co se mi před příchodem Inkvizice podařilo vypáčit z velitele zásahu, vyrazili tihle mrtví biřicové vstupní dveře a vstoupili dovnitř, protože některý ze zvědavých sousedů oznámil, že Vsenimír Myrtus už dva dny nevyšel z domu. Když sem dorazili ostatní, bylo už po všem. Žádnému z nich se z domu nepodařilo utéct, i když se některým podařilo vzít nohy na ramena nikoli jen obrazně. Nikdo sice nevěděl, co se tu stalo, ale nikdo to ani netoužil zjistit, a tak se z domu urychleně stáhli a přivolali na pomoc koho mohli.

Nyní zde panovalo doslova mrtvolné ticho. Prošel jsem kolem chladnoucích těl a pečlivě si je prohlížel. Vypadala, jako by spadla mezi dva žernovy, možná ještě krapet hůř. Už jsem viděl zbytky, které po svých orgiích zanechaly strigy i těla dočista obraná příčinlivými ghoully, ale tohle bylo něco jiného. Tady pracovala

neuvěřitelně brutální síla, pro kterou nebyly kosti a obratle víc než suché větvičky a svaly cary papíru. Viděl jsem rány způsobené drápy, stopy po zubech ostrých jako pila i modřiny v místech, kde nebožáky sevřela útočnickova ruka. Tyhle zhmožděniny však byly hluboké, jako když se zapomenete ve svěráku...

Krvavé stopy nás provedly přijímacím pokojem, knihovnou i kuřáckým salónekem. Dveře mezi místnostmi byly vyvrácené ze závěsů a válely se bezmocně na podlaze. Na nádherném dřevěném ostění byly hluboké škrábance, jako by po něm někdo běžel, neznaje gravitaci. Ještě, že neběželi i po stropě. Zkusmo jsem na něj pohlédl. Aha, беру zpět. Běželi.

Že by upíři, pomyslel jsem si ještě, ale na prahu rozlehlé jídelny má teorie vzala rychle za své. Po všem tom ničení a vraždění mi idylická malebnost následující scény vzala dech natolik, že jsem zůstal zaraženě stát. U dlouhého stolu, pokrytého ubrusy, zdobeného svícny a květinami, seděla celá rodina. V čele, jak se sluší a patří, otec rodiny, naproti jeho choť a mezi nimi dvě dětičky, žádné s lokty na stole, jak žádá etiketa. Idylka, jenom kdyby ta čtyřka právě svými poněkud přerostlými a špičatými tesáky nervalo na kusy sytě rudá játra, servírovaná na zlatém podnose. Podle cárů uniformy, válejících se všude kolem, to byl zřejmě úřední orgán. Takže upíry škrtám, ti se živí krví. Pak můj pohled sklouzl na služebnictvo, nehybně stojící kolem stolu. Alespoň, že tihle byli klasickými nekroty, oživlými mrtvolami beze špetky inteligence, poslušnými rozkazům svého tvůrce. Stáli tam v zakrvácených lokajských uniformách, nevidomí, vystavující na odiv svá rozervaná hrdla.

Poklidnost scény zarazila i Inkviziční bratrstvo.

Otec rodu vzhlédl od jídla. Věnoval mi krátký hodnotící pohled. Stejný, jaký bych já věnoval voňavé flákotě. Jeho oči byly bez života, jako dva vchody do záhrobí. Protože se u jídla nemluví, pouze zasyčel, ale pozdrav to určitě nebyl. I to ale stačilo k tomu, abych se dostal do zorného pole celé rodiny.

„Vsenimíre Myrtusi...“ pronesl vážným hlasem bratr Hořej, a já bych přísahal, že jsem v tom hlase zaslechl praskot hořících dubových polen. „Jmé...“

Dál se ale nedostal, protože se celá rodinka najednou vznesla do vzduchu a s uširvoucím jekotem se na nás vrhla. Už během letu se začali morfovat a to ten let trval stěží víc než vteřinu. Něco takového se hned tak nevidí...

Ochranné bariéry, vztyčené inkvizičními kouzelníky, s lupnutím povolily a síla mentálního úderu je oba srazila v bezvědomí k zemi.

Nestvůry si nás rozdělily. Zatímco k Lovcům zamířily matka s dcerkou, mě se rozhodla vzít do parády mužská část rodiny. Čím to je, že vždycky dopadnu jako hubkař?

Oba mrtvouši už pozbyli valné části lidských rysů a pomalu začali ztrácet i lidské proporce. Nyní to byla šedá, vychrtlá a seschlá monstra s protaženou tlamou plnou špičatých zubů, s dlouhými spáry na předních i zadních běžích a s nepřijemně nenávisným pohledem v černočerných očích.

Vyhnul jsem se přilétajícímu tatíkovi neelegantním odskokem a s úšklebkem sledoval, jak to neubrzdil a v plné rychlosti narazil do podlahy. Podle praskotu lámaných kostí to nebylo měkké přistání, ale ten bastard hned vzápětí vyskočil jako srnka a sekl po mně spáry. Jeho regenerační schopnosti byly fenomenální. Bohužel. Zrovna jsem se kryl před útokem jeho povedeného synáčka, takže mi pětice jak břitva ostrých drápů vykřesala jiskry na drátěné košili. Do krve to nebylo, ale síla úderu mě popostrčila o tři metry. S hlasitým heknutím jsem narazil bokem do zdi a s vyraženým dechem zíral na vítězně se šklebícího mrtvouše.

Kolikrát mi kdejaký darebák sliboval, že za to zaplatím a já se mu jen smál. A vida, už je to tady...

Vycenil na mě ty své tesáky a výmluvně je objel nepřijemně dlouhým jazykem. Když jsem mu do tlamy vhodil hrst drobných, co nosívám po kapsách, překvapeně se zajíkl. Bylo tam sice dost měďáků, ale našlo se i několik stříbrňáků a ty nemrtvému obchodníkovi nějak nešly přes pysky. Z mordy mu náhle začal stoupat štiplavý kouř a on zavyl bolestí. Pokusil se žhavé mince vyplivnout, ale stříbro je prevít a bůh ví, kam se mu už dokázalo z jícnu propálit. Ponořen do hlubin palčivé bolesti si ani neuvědomil, že jsem mu usekl hlavu. Překvapeně se tvářící morda se ve vzduchu několikrát otočila a pak s výmluvným křápnutím přistála na podlaze.

Zbytek obchodníka ještě chvíli stál a nervózně prohmatával okolí, ale pak se konečně sesul na podlahu a znehybněl. Z obnaženého hrdla se se zazvoněním vykutálela stříbrná mince. Bezva, už jsem se bál, že kvůli němu nebudu mít na oběd.

Konečné zesmrtnění tatíka vzalo synáčkovi odvalu. Přilepil se ke stropu, odmítal slézt a vztekle na mě syčel. Nespolupracoval, zmetek jeden!

Zato mamča s dcerkou řádily jako tyfus. Když jsem se k nim vydal, zrovna porcovaly prvního Lovce. Druhý, neschopen pohybu, klečel na podlaze a držel si bezvládně visící paži, rozřatou až na kost. Měl vlastně štěstí, alespoň v porovnání s kolegou, kterého série dobře umístěných ran současně vykuchala a přičtvrtila. Byl ještě při vědomí, když jej ta malá bosorka začala sápat na kusy.

Lovci sem, Lovci tam, moc se tu nevytáhli. Zmohli se sotva na dvě tři máchnutí mečem a už šli od válu. Inkviziční propaganda, nic víc...

Úkrokem jsem se vyhnul útoku té mladší a odtančil z dosahu jejích drápů. Nedostatek zkušeností si vynahrazovala divokostí a tak se kolem mě míhala jak čamrda a nedávala mi pokoj, dokud jsem ji jednou dobře umístěnou ranou nepřistříhl spáry na levačce. I s prsty. Příšera zaječela vysokým hlasem a s děsem v očích zírala na čmoudící torzo ruky a pak na ty drápaté špalíky, válející se po podlaze.

Trvalo to jen okamžik a na stropě vedle chlapce visela i jeho sestřička. Nad hlavou mi nyní syčelo duo.

Vyvročil jsem k matce. Ta na nic nečekala a jako šedivá šmouha vyklidila bojiště. Však si ji najdeme...

„Eeeeemh,“ ozvalo se náhle za mnou.

Otočil jsem se a pohlédl do popelavé tváře postaršího komorníka, jehož livrej už zažila lepší časy. Vida, málem jsem zapomněl na služebnictvo. Zřejmě se mi hodlal sápat po hrdle. I nekrot musí jíst a přirozenost je přirozenost...

Nekroti jsou dost pomalí i pro člověka, natož pro S'ana. Jejich nebezpečnost ale roste s počtem. Když vás obklíčí a vy si je pustíte k tělu, je zle. Pak stačí jen nepatrné zranění, třeba škrábnutí a jste nahaní. Následuje infekce, sněť, horečka, smrt a někdy dokonce

sekundární nekrofikace. A pak se sami stanete jedním z nich. Vyhlídky nic moc.

Tenhle byl za předvoj, jeho kolegové se teprve začínali rozhoupávat. Stačil jeden šikmo vedený sek s kontrolovaným výdechem a rozťal jsem jej od klíční kosti po kyčel. Komorník se s tlumeným povzdechem rozpadl. Takový úder se mi povede málokdy, ale o to více potěší.

Na zbylé kolébající se a bezvědomé mrtvouše jsem se jen usmál. Kdyby v sobě měli alespoň špetku inteligence, vzali by do zaječích. Ale oni ne...

~ ~ ~

Když jsem skončil, ti dva stále ještě viseli u stropu. „Pojďte dolů,“ požádal jsem je, ale oni jen syčeli a syčeli.

Zkusil jsem to po dobrém ještě dvakrát, a nic. Tak jsem došel k oknu a roztáhl závěsy. Jídelnu ozářilo polední slunce. Stálo je to něco křiku, čmoudu a škvíření, ale nakonec dole skončili. Přesně, jak jsem chtěl.

~ ~ ~

Taková bolest! Ještě nikdy za celý život nepocítil takové utrpení. V prvním návalu to s ním smýklo po podlaze a jen tak tak zabránil, aby mu skrz rty nevyšlo záupnění. Nesměli jej odhalit. Ještě ne, ať už se stalo cokoliv. Ale ta bolest byla k zešílení.

Ležel na podlaze kobky a zatínal prsty do dlaně. Ani necítil, jak se mu úzké a dlouhé nehty zarývají do bledého masa. Nebolelo to. Alespoň ne tolik, jako ztráta jeho prvních služebníků.

Vnímal jejich boj i zničení. Díval se jejich očima a na vlastní kůži cítil každý zásah toho protivně stříbrného meče i žhnoucí svit slunce. Zmocnil se jej vztek. Jako by to byla pavučina, rozběhl se po vláknecích, která jej s nimi spojovala, hledaje jejich vědomí. Byla pryč. Ten divný zabiják s modrýma očima je zabil. Pak náhle s úlevou zjistil, že jedna to vraždění přece jen přežila. Byl rád, za ni i za sebe. Cítil, jak se chvěje hrůzou v temnotě sklepení pod domem. Bylo mu okamžitě jasné, že je jen otázkou času, než ji tam ten člověk se stříbrem na meči najde a zabije.